

BONART

BIENNAL DE VENÈCIA:
APARADOR AMB VISTES...

00140

5€ | 140
juni | 2011
www.bonart.cat
traduccions al castellano

8 414090 255868

Pazos-Breton: l'art és una "flaire"

Can Mario_Fundació Vila Casas
Palafrugell

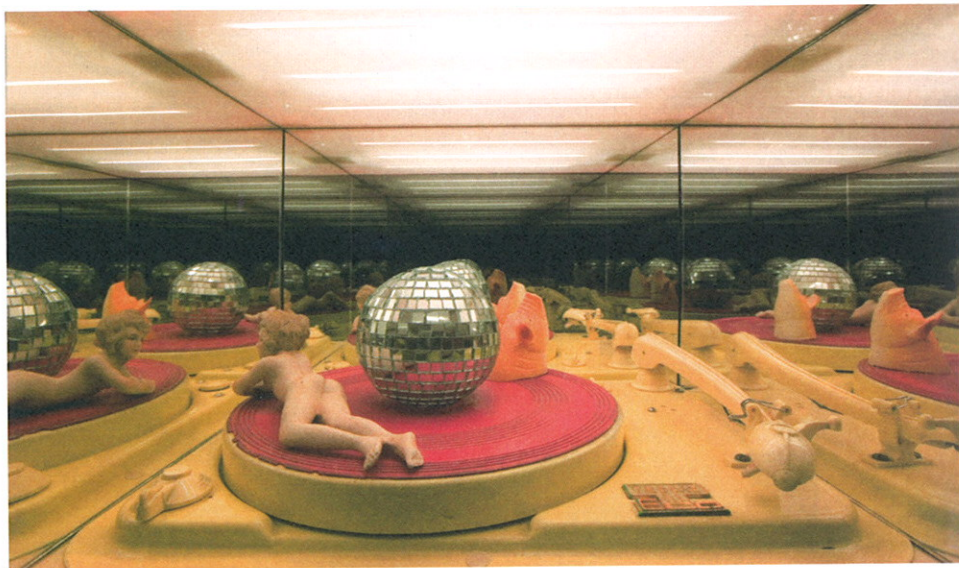
Carlos Pazos.
Goldpazos.
2011.

L'art, referit a la modernitat, jo diria que és la forma que ofereix i revesteix la pirueta humana. Potser es podria precisar quelcom més: en la modernitat, l'art és el ballet que resultaria dels avatars de l'existir. Aquesta definició de l'art crec que és la més encertada si l'apliquem a les formes que successivament ens presenta Carlos Pazos. En aquest sentit, la seva obra és una de les que més s'apropa al concepte de modernitat de l'art, concepte que ha deixat de banda aquell voler atrapar per habilitat manual i per recursos tècnics el que les formes naturals o les d'artifici, la natura i la societat ofereixen constantment.

Pazos decidí un bon dia que no havia de copiar ni d'inventar res sinó que només havia de fer seu —mostrar-ho com un producte directe de les seves ànsies i de la seva ànima— allò que de l'entorn li plaïa o sentia. Allò que en el cas de l'imperatiu sentimental ell mateix hauria fet, hauria elaborat si no hagués estat l'entorn social el que bàsicament havia instituit la presència habitual de tot allò amb què, en un moment donat, Carlos Pazos se sentia representat i integrat. L'atzar de les coses ha fet que el seu propi cognom indiqui que és un sofrent del que hi ha a l'entorn seu; Pazos no pot anar pel món sense patir aquest món, sense que la realitat no sigui ell mateix.

És per això que un bon dia experimentà i sentí en el mateix fer vital que ell era un objecte de la realitat que certificava i amb la qual convivia, en realitat expressió directa d'un panteisme en què tot és en tot i en què tot en la seva manifestació és un viure directe del viure. Dins d'aquesta atmosfera sensitiva i perceptiva, d'antuvi s'adonà que l'instrument de creació més seu i adequat per representar-lo i representar-se era la fotografia, atès que amb aquest aparell ell com a artista podia immediatament mostrar-se com era i mostrar qui era. "Jo, de mi mateix, en seré la mostra, la representació i qui ho presenta" (*voy a hacer de mi una estrella*, va mostrar fotogràficament i escriure els darrers anys seixanta del segle passat).

Tot seguit anà verificant que no era només la seva persona la que s'establia com a argu-

ment, tema i justificació del ser i del sentir personals, sinó que l'afecte, la consideració, l'interès que cada individu té pel que hi ha al seu entorn i que cadascú personalment escull com a propi i representatiu, aquelles mateixes coses, són les que realment em fan qui sóc i em mostren com sóc.

L'aparent realisme o la barata simplicitat del que majorment ens entorna és el que ens defineix, i la qualitat de l'artista —la seva autenticitat— seria el posar-ho de manifest; no per degradar el món sinó per oferir-lo tal com funciona: una intensa expressió de sentiments, de volers i desitjos que ens emmotllen. No és el *Copito* o la forma de la sabata, que són estranys i ridículs, sinó que ens atrauen, ens hi sentim representats perquè se'ns mostren com les formes que notem que ens defineixen i ens constitueixen com som. Gairebé podríem dir que anem pel món cercant només l'autoretrat, allò que en veure sentim com a nosaltres mateixos, i ens hi identifiquem.

La teoria surrealista aparegué —especialment la de Dalí— perquè del món només podem captar allò amb què ens identifiquem, en som dominadors o presa. Si anem pel carrer ho podrem verificar: la canalla només veu canalla i del que hi ha a l'entorn només s'adona

del que li pot servir o ser instrument de joc; els gossos s'oloren, grans i/o petits i passen indiferents dels que no els alimenten o bé ataquen i amenacen els que els sembla que volen ocupar-los territori.

Però és que als humans els passa igual: només s'ocupen del que poden dominar o assimilar com a seu o com a projecció seva. És clar que, en el surrealisme, Breton també havia assenyalat que l'aspecte estètic de la qüestió no era la forma sinó el perfume, l'emanaació que expandeix tota forma. Això és el que aprecia constantment Pazos en tot: l'aura; positiva, negativa, gomosa, nefasta, toixa... Això no és pròpiament la forma de les coses sinó l'apropament que tenim o mantenim amb el que hi ha al costat nostre.

Pazos, amb el seu instint patètic (de patiment i sensibilitat per tot i en tot), va pel món i recull el que hi ha. L'aportació definitiva potser arribaria a ser el *collage*, l'acoblament de diferents objectes, perquè en la seva recuperació ensuma les noves propietats, les noves fronteres que cada cosa té per a cada humà; d'aquí que el seu art sigui un instrument d'educació i ampliació visual de les infinites possibilitats sensibles de tot en tot. **Arnau Puig**